

ГОД. II.

НОЕМВРИЙ 1893.

БРОЙ XI.

Слѣдъ Смъртъта — Що?

Невидимитъ нѣща — силитъ, законитъ, мислитъ, идеитъ, любовта — сж чрѣзвичайно поважни отъ просто измѣняющитъ се явления, който виждаме. Даже и въ физическийтъ свѣтъ „невидимитъ сж вѣчни“. При това и нашитъ умове изнекватъ цѣль за вселенната тѣкмо тѣй, както ни принуждатъ да очакваме редъ и единство въ нея. Идеята за нравственъ порядкъ съ благотворителностъ въ сърдцето на нѣщата само задовольава това трѣбувание на умътъ за достатѣчна цѣль. Но ако смъртъта полага край на всичко, каква достатѣчна цѣль би могло да има? Или-що би ползувалъ добрийтъ порядкъ, ако не пдѣйствува нищо друго освѣнъ смъртъ? Каквото и да мисли единъ чловѣкъ за Иисуса, едва ли е разумно да прѣдполага, че таквътъ духъ трѣбва да се духне като една свѣщъ чрѣзъ смъртъта. Дѣйствиелно непомвѣрно е, въ единъ свѣтъ, дѣто ни единъ атомъ не се изгубва и дѣто никаква сила не се угасява, но просто се измѣнява отъ една форма въ друга, щото живота на добритъ хора съвършенно да погинува и найъ послѣ да не остава нищо въ вселенната да ги прѣдставлява освѣнъ изгорелата планета, зрѣлището на трагедията на суетнитъ имъ борби и ламтения. Истината е, че този свѣтъ е свѣтъ пѣленъ съ възможности. Даже и въ този животъ нѣщата, които ни се случаватъ, ако де се прѣдскажехъ отнапрѣдъ, често щѣше да бжде вѣнъ отъ силата ни да ги вървѣмъ. И тѣй, освѣнъ ако бжджщитъ е просто и монотонно повторение на този животъ, можемъ благоговѣйно да се съмнѣваме да ли можеме самъ Богъ да ни обясни, какъ можеме да бжде онзи животъ; защото, навѣрно, самийтъ

тозъ животъ, отъ рождението нататѣкъ, е единъ редъ отъ тайни, и на никого, който прѣминува прѣзъ него, не би могло да се каже отнапрѣдъ, какъ можехъ да бждѣтъ тѣзи нѣща.

Нека земемъ най-високыйтъ типъ чловѣкъ и да видимъ какво му остава слѣдъ като прѣмахнете настоящето окружение и сборѣтъ знание, което просто приляга на това окружение. То прилича като да питахме, какво щѣше да има чловѣкъ, ако го оставихме като чужденецъ въ Индия или Китай. Има нѣкои умственни, нравственни и духовни качества, които би послужили на таквътъ чловѣкъ, гдѣто и да бжде той. Тѣй наприкладъ неговото познание за математическитъ отношения, неговото искусство и разбиране на принципи, търговостта и умственитъ му навикновения, чувството му за правдата, учтивостта и чловѣколюбието му, добрийтъ му нравъ, любовта и вѣрата му бихъ имали сила въ Индия както и въ Европа. Тѣзи качества изведнѣжъ бихъ му дали възможность да се запознае съ странни хора и съ ново окружение. Тѣзи качества бихъ му осигурили приятели, навсѣгдѣ, дѣто има чловѣчески сжщества. По силата на тѣзи качества, той щѣше да има това, което наричаме всемирно гражданство. Науката ни е учила внушителни уроци за устройството на свѣтътъ. То е сжщото вещество което гори въ звѣздата Сириусъ, както и въ слънцето или въ сърдцето на земята. Тяготието и други закони вижда се да се всемирни. Който знае тѣзи закони, както тѣ дѣйствуватъ тука, може да ги знае до прѣдѣлитъ на пространството. Ний схващаме подобно повяние за нравственнитъ закони на свѣтътъ. Който има чисто сърдце, който стои твърдъ на началата си, който се е научилъ да постигва справедливо

и да люби милостъ, може да бжде приетъ на всѣкъ изъ Божията вселенна. Има една истина въ това, що Буддиститъ наричатъ *Нирвана*. Въ най-високитъ постижения на личността, когато чловѣкъ се изпълни съ велика и чиста любовъ, или когато, като се посвѣти на дългътъ, волята бива едно съ Добрата Воля, най-малко съзнава чловѣкъ себе си. Въ такива моменти чловѣческиятъ духъ се види да прѣвишава времето и пространството и конечнитъ ограничения. Ако тази опитностъ за „сѣдинение съ Бога“ е най-доброто нѣщо, косто живота тукъ дава, то види се, че е само рурателството за вѣчнитъ животъ. Благотворно е за чувствениитъ чловѣкъ, егостътъ и скжперникътъ да помислятъ колко малко духовенъ капиталъ тѣ събиратъ, съ който да влѣзжтъ въ бжджето сжществование. Благотворно е да разберемъ, че себелюбието, по дѣйствието на вѣчнитъ закони, трѣбва да исклучи всякого отъ „всемирното гражданство.“ Благотворно е да размислимъ, че, ако чловѣкъ иска да познае приятелитъ си въ другитъ свѣтъ, то това приятелство трѣбва да се основава на доброта. Новитъ Завѣтъ има това всеобщо учение, именно, че „който люби, е роденъ отъ Бога и познава Бога“. Само който люби, може да бжде безъ страхъ отъ смъртѣта. Доказателството, което ни убѣждава за бжджитъ животъ не е вънкашно и физическо, но нравствено и духовно. Ако има въ насъ естество, което участвува въ безконечното и заслужва да се спаси отъ смъртнитъ промѣнения, то фактитъ и опитноститъ на това по-добро естество, като се развиватъ, трѣбва всякога да бжджтъ най-добритъ свидѣтели за сжществуванieto му, и пророчество за безсмъртното му.

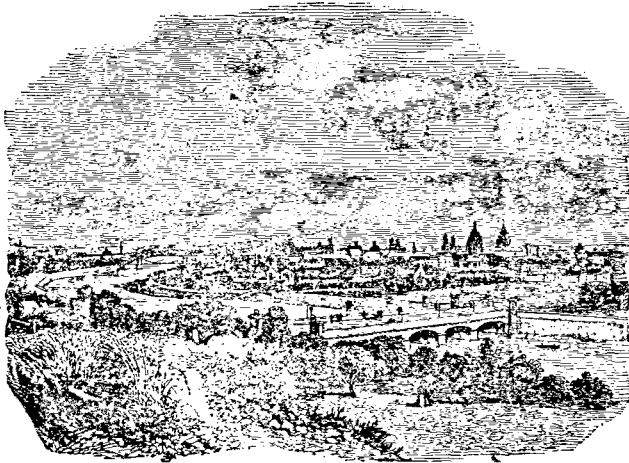
Любимийтъ ученикъ.

Иоаннъ се нарича „любимийтъ ученикъ“. Господъ Исусъ любеше всички „Свои“, но Иоаннъ се види да е билъ много близу до сърдцето Му. Веднѣжъ, на трапеза, дѣто ученицитъ бѣхъ на вечера съ Господа, Иоаннъ се осланише на пазухата Му, и толкозь бѣше увѣренъ въ любовта Исусова къмъ него, щото не се страхуваше да Му зададе какъвъ да е въпросъ. Колко сладостно да е чловѣкъ толкозь близу до Него! На островъ Патмосъ, дѣто билъ испратенъ Иоаннъ, и дѣто може би никакъвъ гласъ не се чувалъ, освѣнъ морекитъ вълни разбивающи се о скалитъ, Иоаннъ казва, че билъ „въ Господнитъ день въ истжпление духомъ.“ Може би, че се е чувствувалъ осомотенъ въ онази сутрина на Господнитъ день.

Когато е изгрѣло слънцето, може да е гледалъ съ голѣмо копнѣние надъ водитъ къмъ своето жилище и своитъ приятели. Той би се утѣшилъ тогазь, ако би могълъ да имъ говори за много нѣща, които Исусъ бѣ казалъ, когато бѣше съ тѣхъ. Но Господъ не искалъ да остави този свой истиненъ приятель въ самотия. Той е искалъ Иоаннъ да знае това, което е истина и сега, че Исусъ не е никога далечъ отъ тѣзи, които истинно Го любятъ и сж готови да страдатъ заради Него. Иоаннъ казва: „Чухъ задъ себе си гласъ.“ Сжщитъ гласъ бѣше, който му бѣ говорилъ, когато се осланилъ на Исусовата пазуха прѣди нѣколко години. Сега гласътъ билъ високъ и пълненъ съ сила. Испърво Иоаннъ се побоялъ. Очитъ и ушитъ му не бѣхъ навикнали на славата на онзи свѣтъ. Той казва: „Паднахъ при позѣтъ Му като мъртѣвъ“. И туря дѣсната Си ржка на мене, и казуваше ми: „Не бой се“. Тогазъ Иоаннъ позналъ, че билъ кроткий спаситель, „истий вчера, днесъ и во вѣки“, и вече не се боялъ.

Не вече осомотенъ, той сѣди подъ сѣнката на скалата, слушащъ съ голѣмо внимание това що щѣше Господъ да каже, щото да може да го напише за да го четемъ и ний. Чудни нѣща той писалъ! Тѣ ни учатъ, че ако истинно любимъ Исуса, до когато живѣемъ на този свѣтъ, ще трѣбва да страдаме заради Него. Тѣ ни казватъ, че Сатана воюва противъ Христа, и се старас да отсрани Неговитъ люди далечъ отъ Него, и че нечестиви люди крожжтъ зло противъ тѣзи, които се стараятъ да стругватъ добро. Но надъ всичката тази мрачна картина Божието лице свѣти, „като слънцето въ силата си.“ Иоаннъ видѣлъ оттатѣкъ облацитъ верѣдъ самото небе, и той чулъ ангелитъ и искупенитъ отъ земята да славославжжтъ и пѣятъ побѣда.

Нѣколко пжти се повтаряли тѣзи думи: „Блаженъ, който побѣди“ — който побѣди надъ грѣхътъ. Чуйте; „Който побѣди, ще го направжмъ стѣлпъ въ храмътъ на Бога моего, и нѣма да излѣзе вече внѣтъ; и ще напишж на него * * * името на градътъ на Бога моего, * * * и ще напишж на него новото мое име“. Колко блаженно да имаме написано на себе си Божието име, тѣй що всѣки да знае, щомъ ни види, че ний принадлежимъ Нему. Ако Иоаннъ не би билъ „въ истжпление духомъ“ на Господнитъ день, той никога не би чулъ тѣзи „блаженни и истинни нѣща“. И ний ще се лишимъ отъ много, което Богъ иска да ни каже, ако сме небрѣжни и забравиме Неговото служение въ дѣнѣтъ, който Той е особенно отредилъ за Себе Си.

Два Града.

Отъ много пжтници столицата на Франция се счита за най хубавия градъ на свѣта. Рѣката Сена тече прѣзъ него на едно разстояние отъ повече отъ два часа; има два пжтепровода и нѣколко моста. Много малки параходчета и лодки работѣтъ по рѣката съ пасажери и стока. Брѣговестъ сж завардени съ хубави прѣгради.

Има много общественни градини въ Парижъ пълни съ дървета и цвѣтя, и които се поддържатъ на общественни разноски. Има и много булеварди, сѣнчасти лѣтно врѣме, и тѣ иматъ и отъ двѣтъ страни твърдъ хубави здания. Има много статуи и паметници на велики Французи, и арки, които въспоминаватъ побѣди надъ тѣхнитъ неприятели. Даже нѣкои улици носѣтъ названията на нѣкои забѣлжителни битки, спечелени отъ Френски генерали.

Общественнитъ здания и церкви сж измежду най-хубавитъ на свѣта; между послѣднитъ е така називаемата Маделена (Madelaine), която се счита за най-хубава отъ вжтрѣ, Пантеонътъ и съборната църква *Нотрѣ Дамъ* (Notre Dame). Може би, че никоя друга църква въ Парижъ не се посѣщава колкото оная на Инвалидитъ (Invalides), защото подъ кубето ѝ е гробътъ на Наполеона Великий.

Парижъ има повече влияние върху Французскій народъ отколкото повечето столицы, и повече отъ революцинтъ, прѣзъ които е минала Франция, сж имали началото си тамъ. Той има повече влияние въ общественниятъ свѣтъ неже ли кой да е другъ градъ, тѣй като по венчкий свѣтъ молитъ се зематъ отъ Парижъ.

Обсадитъ на Парижъ отъ Германцитъ въ 1870—71 год. сж между най-драматическитъ

сѣбития въ историята; но тѣхнитъ повреди сж се почти съвършено поправили.

Бенаресъ е най-населениятъ градъ въ Сѣверозападна Индия и е религиозний центъръ на Хиндуизмътъ и съдържа много голѣмо число Брахмани. Много богати Хиндузи на стари годи-

ни отиватъ тамъ за да свѣршѣтъ живота си, или да измѣнятъ грѣховестъ си въ рѣката Гангъ, свѣщенната имъ рѣка, която тече прѣзъ града. Тѣзи Хиндузски поклонници потрошаватъ голѣми сумми въ милостини, и съ надежда че ще сподѣлятъ необмисленното имъ раздаване пари, много просяци се трупатъ тамъ.

Бенаресъ е билъ знаменитъ градъ въ продължение на 2500 години, и освѣнъ религиознийтъ му интересъ, той е и голѣмъ търговески градъ. Кжщита сж построени отъ Чанатски камѣкъ, и пѣма кжща съ по-малко отъ два етажъ, а има много кжщи съ по 5 и 6 етажъ. Улицитъ сж толкозъ тѣсни и криви, щото пѣма мѣсто за една кола да мине, и мжчно е даже да се мине съ конь. Хиндузитъ обичатъ да исписуватъ кжщитъ си отвѣнъ съ червени бои, и да ги украсяватъ съ картини за цвѣтя, мжже, жени, бикове, слонове, и смѣшнитъ образи на грознитъ богове, на които тѣ се покланятъ. Има много храмове, отъ които нѣкои сж твърдъ хубави. По край цѣлиятъ брѣгъ на рѣката има храмове и капища.

Пазаритъ сж пълни съ най-богати стоки, захаръ, селитра и синило сж произвеждатъ въ страната почти на всѣкъдѣ, и коприна и шалове се правятъ тамъ. Бенаресъ е особено знаменитъ за златотканнитъ си дрехи и за разнитъ си позлатени издѣлия. Населението е около 200,000.

Простото повторение на нѣкои известни фрази за Християнска опитностъ е едно нѣщо, а съвѣтъмъ друго е да даваме лично свидѣтелство за Христа.

Християнството за днешно време.

Времето не може да измени мърлото, което Христос е поставил. Мнозина, които четат ветхата, но всегда новата повест, мислят, че нитът към Голгота би бил лесно нещо съ такъв водител. Въ въображението си те се спират при сладките Галилейски води, слушат божествените думи на Неговата мъдрост, възприемат възхитението от Неговото присъствие, и си мислят колко радостно те биха оставили заплетения мръж на всекидневния живот, като да беше лесно нещо да Го следват.

Но те забравят какво значение е дало времето на тази повест; забравят как историята разказва твърд малко за как този живот се виждаше на тези, които се наблюдавали; забравят, че ясли не бяха тогаз възвишени; но също дърво и едни ясли, както и други въ онова време; забравят, че плъвата си беше проста плъва; забравят, че дъвата майка е била проста мома селянка на които съседките се гледали на криво и по чийто адрес те се пуцали разни клюки. Те забравят, че дърводлецът въ онова време бил скромна личност, и че когато Христос, Помазаникът, възвѣсти божественото Си послание на един ругающ се свѣтъ, то беше като перипатетически учител.

Нямаше никакъв блсъкъ на съзнателна божественост да Го окружава тогаз и да прави хората да се чудят. Тези фактове ний сме забравили. Около Него и Неговите ученици нямаше нѣкоя осветляюща свѣтлина, за която знаели чловѣцитѣ — никаква слава. Той дойде отъ простиитѣ народъ и говори на простиитѣ народъ. И този народъ радостно слушаше, защото това което е безсмъртно, всекога ще бъде безсмъртно, и няма нужда отъ вънкашна помощ за да възвѣства и поддържа господарството си. Християнството се посѣ въ долината и се похѣ на издигнати мѣста. Арената, дървникът, мъчителната стая бѣх тогаз наградата на Християнина; въ днешно време то е прибавена цѣнност и положение въ живота съ похвала, когато умре нѣкой. Въ днешно време то се счита добръ влогъ, износен влогъ за благоденствие въ този живот, и добро ручателство за блажество въ бѣдѣщитѣ животѣ.

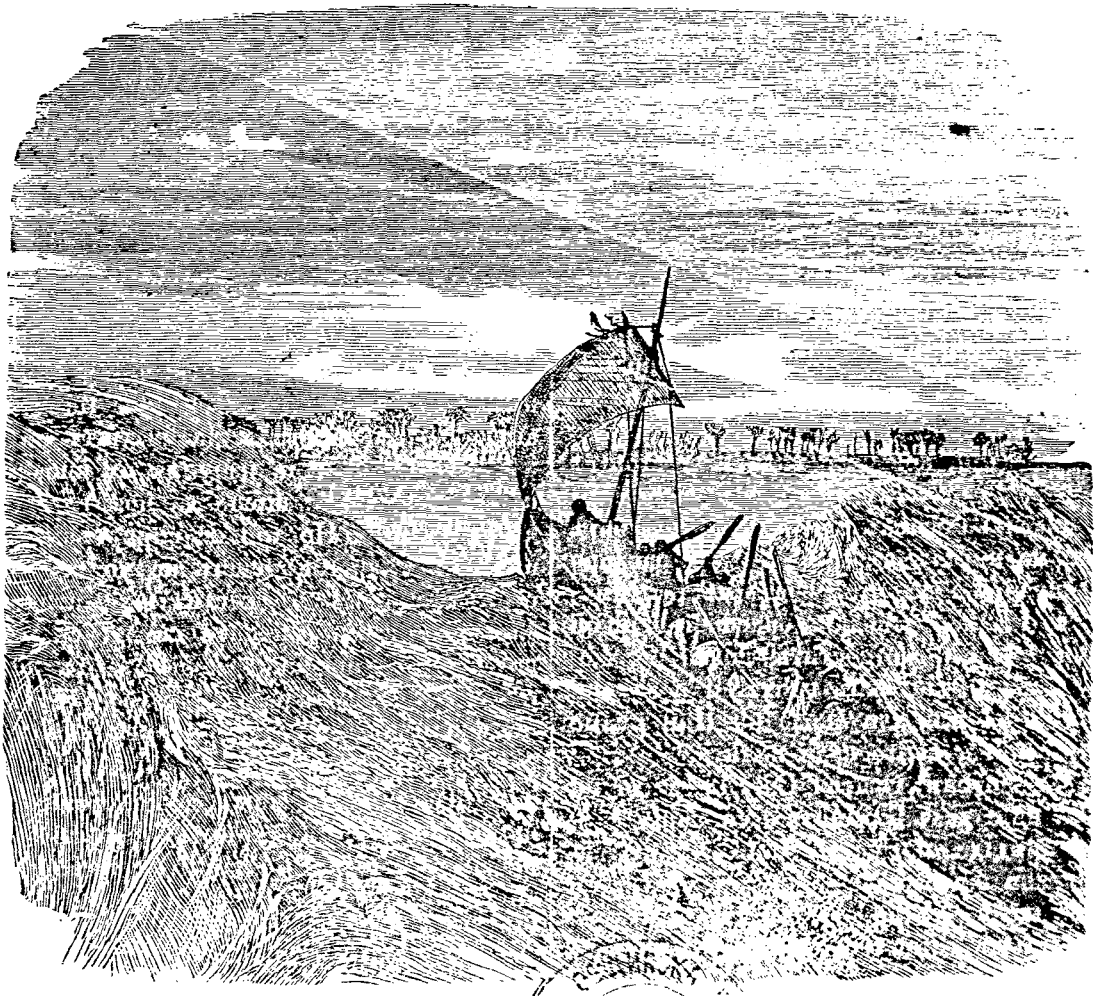
Християнството ний върваме да значи да посръщаме дневнитѣ въпроси, както Христос ги е посръщалъ. Съзте отъ мряморнитѣ стѣнала на ванитѣ голѣми церкви и идѣте на тър-

жището. Стойте тамъ за веднѣжъ лице съ лице съ чловѣчески сѣщества. Излѣзте отъ свѣтътъ на модното Християнство; виждѣ сухитѣ и блѣдави лица на фабричитѣ момичета, които страдатъ отъ малката заплата, що имъ се плаща отъ нѣкой стѣлъцъ на църквата: виждѣ гърбоветѣ, които се навеждатъ подъ бремената на невъзнаградѣнъ трудъ; съзте и виждѣ животѣтъ, който е; и въ вѣчнитѣ измѣняющи се фази земѣте настрѣенето, което Христосъ щѣше да земе подъ сѣщитѣ обстоятелства. Само това е Християнство.

Какъ мислите, че щѣше да погледне Христосъ на прѣобладающитѣ социални различия? Какъ щѣше да погледне Христосъ на голѣмитѣ банкетни досадени отъ неплатѣнъ трудъ? Какъ, стоящъ вътрѣ въ великолѣпнитѣ церкви и гледающъ тези тамъ, които върватъ, че се сторили приличното нещо къмъ небето, като показватъ въ продължение на единъ кратъкъ часъ триумфитѣ на тѣхнитѣ модисти? Какъ, ако отъ тамъ отидѣше въ една отъ бѣдитѣ улици на единъ отъ голѣмитѣ Европейски градове, дѣто има четридесѣтъ крѣчми въ едно разстояние отъ нѣгъ минути, и дѣто цѣлъ денъ на оцанитѣ прозорци на къщитѣ се виждатъ движущитѣ се сѣнки на тѣнко облѣчени жени съ дѣца на ръцѣтъ имъ? При все това такива нѣща сѣществуватъ, и много Християни не искатъ да знайтѣ за тѣхъ. Ако да не беше тѣй, дѣ щѣхъ да бѣдѣтъ ходящитѣ по каменнитѣ улици на срамѣтъ жени?

Ако Християнството беше каквото трѣбваше да бѣде, необходимото зло щѣше да бѣде непозната дума. За сѣрдца озрѣли подъ слѣпцесиянието Божие, има едно стремление къмъ всичко, що може да подобри състоянието на всички. Като живѣятъ, те правитѣ свѣтътъ подобръ свѣтъ за живѣяние, даже за тези, които могатъ да дойдѣтъ относѣ. Но надъ всичкото шумно несѣгласѣ дохожда извѣстѣето като музикално повторение, „който изгуби живота си за мене, ще го намѣри“. Не въ облацитѣ прѣдставяеми като водящитѣ къмъ бѣдѣщитѣ животѣ стѣлаби, не отвѣдѣ сипѣитѣ сводѣ, но тукъ на земята, въ смѣхѣтъ на дѣца и въ звуковетѣ на чловѣческо благоденствие.

Когато чловѣкъ изявява грижа за репутацията си, той дава най-доброто доказателство, че му липсва твърдото намѣрение да служи Богу.

Прѣминување по край Кораленъ Подмолъ.

Коралний Подмолъ.

Главното място дѣто се правятъ коралнитѣ скали или подмолѣ е Тихиѣ Океанъ съ многото му острови; но корали се намиратъ и въ Червеното Море, Персийскій Заливъ, Индийскій Океанъ, Панамериканскій Заливъ, по край Занзибарскитѣ брѣгове, Флорида, Бразилия и между островитѣ на Западнитѣ Индиѣ. Тѣхното рѣспрѣделение види се да зависи главно отъ срьднитѣ температура на морето зимно врѣме, и тѣ никогѣ не се намиратъ тамъ дѣто температура та слиза по-долу отъ 66 градуса Фаренхайта. Такива води се простиратъ около 1000 мили отъ двѣтъ страни на екватора. Много корални скали сѣ постоянно потопяватъ отъ водитѣ, други се виждатъ, когато водитѣ сѣ спаднали, а други всякога стоятъ отгорѣ надъ повърхността на водата, даже и когато водитѣ сѣ надигнати, и правятъ малки острови. Коралнитѣ ка-

мени сѣ скелетѣтъ отъ множества коралоостроителни полипи, които се вѣдятъ много въ дълбочини, отъ около 17 метра, и не се намиратъ по-долу отъ 50 метра дълбочина. Но има и корални скали, които се простиратъ до 1700 метра дълбочина. Въ такива случаи земната кора се е снижила до тази дълбочина до като трудолюбивитѣ работници се следвали да градятъ, като се оставили скелетитѣ си на камъни. Подмолитѣ и островитѣ растѣтъ чрезъ тѣхната дѣятелност и растение; но само на най-вънканитѣ край се намира живиѣ коралѣ. Коралитѣ зидатъ само вертикално, но често голѣми откъселеци сѣ ступватъ отъ вълнитѣ и се съединяватъ наедно и втвърдяватъ въ варовитѣ камѣкъ, като правятъ голѣми острови.

Тѣзи потопени подъ и издигающи се надъ водата подмолѣ сѣ постоянна опасностъ на корабитѣ, които плуватъ по тѣзи води. Въ тропичитѣ най-свирѣшитѣ бури върлуватъ, и горко

на корабътъ, който се е тласналъ отъ бурата на безмилостивитъ подмоли. Много хубави кораби сж били по този начинъ изгубени.

На това много приличатъ и лошитъ навици, които растхтъ малко по-малко, додѣто станхтъ опасностъ и даже пропасть. Человѣци, които може да пиятъ опивателни пития и имъ се види, че не ги вреди, въ сжщностъ, обаче, чрѣзъ всѣкидневното употребienie на таква пития, тѣ полагатъ подмолъ въ пхтътъ на друго, който може да стане пияница.

Но особено има тукъ важенъ урокъ. Нашии животъ прѣминува чрѣзъ неизследвано бждще. Най-ясното око не може да проникне въ бждщето, нито да прѣдскаже какво ще донесе утрото. Даже тѣзи, които се видятъ, че стохтъ тихо на нѣкое троническо море, или че нѣматъ друго да правятъ освѣнъ да се наслаждаватъ съ живота, не можхтъ да знахтъ колко наскоро нѣкоя страшна буря ще ги дигне отъ мѣстата имъ, и ще ги даже тласне о невидима опасностъ. Никой отъ тѣхъ не знае опасноститъ, които ни заобикалятъ. Искушения къмъ грѣхъ, и невидими опасности, сж на всѣкъдѣ около ни. Ний имаме нужда отъ пилотъ, който знае пхтя.

Богъ е пратилъ Святия Си Духъ да ни ръководи и ни е далъ Библията като наша карта. Който прѣдаде сърдцето си на Духа Святаго и направи живота си да съотвѣтствува съ книгата, не ще се удари о скрититъ и опасни подмоли, нито ще слѣзе безъ надежда; но най-послѣ той ще стигне на пристанището „у дома“. Читателю, чети и слушай Библията, и прѣдай сърдцето си на Исуса. Само тѣй можешъ да се „родишь изново“ и да влѣзешъ въ царството Небесно.

Какъ Господъ помага въ търговия.

Единъ търговецъ въ Нью-Йоркъ се билъ обшчалъ на Господа една частъ отъ печалбата си щомъ си събиралъ паритъ. Той наричалъ това застрахованитъ пари Господни. „Защото,“ казвалъ той, „до когато давамъ, до тогазъ Господъ ще ми помага и ще ме благославя, и по нѣкой начинъ ще ми дава срдства да давамъ. Благословение за моето срдце е да го държж отворено въ признателностъ; благословение да се располагамъ съ него за да развеселявамъ други срдца, и най-здравийтъ начинъ да имамъ благоволенieto Господне“.

Резултатитъ отъ неговата опитностъ били наистина блаженни, както той казалъ „Никога

по напрѣдъ не сѣмъ осжществявалъ какъ ми е помагалъ Господъ въ всичкитъ ми търговски планове.

„Нѣща се случаватъ всѣки день, които ми показватъ че нѣкой си, който знае повече отъ мене, ме покровителствува. Лоши дългове сж се исплатили, които азъ не очаквахъ. Момчета въ моя работа, които бѣхж испаднали въ лоши навици, сж се узнавали прѣди да можхтъ да извършхтъ голѣми кражби. Понеже се нуждаяхъ отъ способни помощници, то тѣ ми се прѣдставихж тѣкмо, когато се нуждаяхъ отъ тѣхъ.

„Когато мющеритъ ми щѣхж да испаднатъ, нѣкакъ си тѣхнитъ дългове все ми се плацахж, ако и да не успѣвахж да платхтъ на други.

„Единъ пожаръ избухна въ писалището ми, и виждаше се, че щѣше да помете всичкитъ ми драгоценности. Но той се спре тѣкмо на врѣме, а ни една драгоценностъ не ми се изгуби. За-страхователнитъ дружества ми платихж доволно за да допълнж всичкитъ си загуби, и писалището ми се поднови по-добрѣ отъ по-напрѣдъ.

„Господъ ми праща доволно работа за да си исплащамъ дълговетъ, а други нѣматъ толкозъ работа.

„Не мож да кажж защо, освѣнъ ако е защото азъ всякога се молж за работата си, и просж отъ Господа да бж благослови за доброто на други, и срдствата които дохождатъ отъ неи, да се употребяватъ за Неговото дѣло.

„Когато прѣстанж да давамъ, и рабатата ми, като че се спира. Когато прѣстанж да се молж за работата си, мжнотии се подигатъ. До когато се молж за неж, всичко си върви гладко и азъ нѣмамъ никаква грижа или мжнотия.

„Господъ е мойтъ банкертъ, мойтъ застрахователъ, мойтъ избавителъ, мойтъ покровителъ и блаженныйтъ мой пазителъ тѣй въ свѣтовни както и въ духовни работи.

Въспитанието увеличава силата за наслаждение и тѣй сжщо и за страдание. То прави хората по-силни, но не оздравява правото употребление на оная сила. Ведно съ просвѣтенъ умъ трѣбва да върви и възродено срдце. Тогазъ наслаждението не ще достига до чрѣзмърностъ; страданието не ще стане меланхолия нито огорчение, и душевнитъ сили ще се оползотворжтъ отъ къмъ страната на правото. Чистото срдце е най доброто кормило чрѣзъ океантъ на живота.

Сжръ Уилямъ Фредерикъ Хършелъ.

Сжръ Уилямъ Фредерикъ Хършелъ, единъ отъ най-знаменититъ астрономи, се родилъ въ Хановеръ, Прусия, Ноемврий 15-й 1738 год. Баща му билъ музикантъ въ Хановерскитъ гвардейци. Семейството се пръселило отъ Чехия въ 17-тото столѣтие по причина на религиозни гонения, понеже тѣ били Протестанти. Хършеловото възпитание било твърдъ ограничено, но той билъ изучвалъ всичко тъй добръ и методически, и при това билъ толкозъ енергиченъ, щото чръзъ собствениитъ си учения той запълнилъ този недостатъкъ на младостта си. Той станалъ много искусенъ музикантъ и теоретически и

практически, а неговитъ познания като самоукъ математикъ били толкозъ високи, щото той се считалъ за първъ астрономъ на своя вѣкъ. Въ методическата му пълнота е лъжало това, което Арраго нарича удивителния му наученъ усилъхъ.

Въ младитъ си години той се постаралъ да подобри щастнето си, като се пръселилъ въ Англия, гдѣто въ продължение на единадесетъ години, тѣй се борилъ съ сиромашия, додѣто въ крайтъ на онова врѣме той сиолучилъ да бжде назначенъ органистъ въ осмोजълната църква въ гр. Батъ. Петъ щестъ години той прѣкаралъ догдъ основе репутацията си като музикантъ. Прѣзъ всичкото онова врѣме той билъ прилъженъ ученикъ, и даже училъ, слѣдъ като си лѣгълъ вечеръ, и е слагалъ книгитъ си тамъ, дѣто можалъ да ги земе, щомъ се събудялъ. Изучаванieto на хармонията естествено го повело да учи и оптиката, и послѣдната го завела тъй естествено до

астрономията. Но неговото желание да изслѣдва независимо го накарало да си направн единъ простъ телескопъ, който се оказалъ толкозъ не-удовлетворителенъ, щото той се постаралъ да си купи по-сгоденъ телескопъ. Като не го намърилъ въ Лондонъ, той влѣзълъ въ прѣговори за направата на единъ телескопъ съ 5 или 6 фута фокална дължина; но цѣнитъ били толкозъ голѣми, щото той се принудилъ самъ да си направн телескопъ, и въ 1774 год. той ималъ възможността да гледа небесата съ единъ Нютонски телескопъ отъ 6 фута фокална дължина, направенъ съ собствениитъ му ржцъ.

Отъ онова врѣме всичкото си свободно врѣме той употребилъ въ правение астрономически инструменти и въ изучаванне небесата. Никакви машини не бѣхж изнамърени за направата на телескопически огледала, и който се завземалъ да излѣска такова едно огледало, билъ принуденъ да върви полека и еднообразно около една исправена върлина нѣколко часа бѣзъ да сHEME ржката си отъ огледалото, додѣто се свършала работата му. Когато билъ тъй занятъ, Хършелъ приемалъ храната си отъ сестра си. Нѣколко астрономически наблюдения, които той описалъ въ двѣ брошурки, привлекли внимание къмъ него. По послѣ той привлѣкълъ вниманието на елѣпчевитъ пятна, и разисквалъ отношенията имъ къмъ разни земни явления.

Въ 1781 год. той станалъ знаменитъ като гордийтъ откривателъ на планетата Уранъ. Това било началото на най-важното му дѣло. Той доказалъ чръзъ внимателно прѣсмѣтване, че сжщитъ механически закони, които свързватъ хармоническитъ движения на нашата сълнечна система, простиратъ се и до далечнитъ планети на небесната твърдъ. Въ 1782 год. той билъ назначенъ кралски астрономъ отъ Кралъ Георгия III.

Едно отъ неговитъ най-велики дѣла, било направата на великийтъ отражающій телескопъ, на 40 фута фокална дължина и 4 фута отверстие. Той умрѣлъ на Августъ 25-й 1822 год. на 84 тата си годишна възраст, съ голѣми почести, понеже нему била дадена благородна титла отъ Кнѣза Регентъ, и много други почести. Единичкийтъ му синъ станалъ почти колкото него знаменитъ като астрономъ.

Живота и дѣлата Хършелови сж силно насърдчение на всѣки младежъ, който може да не е новучилъ добро образование. Тойзи, който прѣдприеме дѣлото съ ревностъ, система и постоянство, може да стане не само ученъ, но и да придобне силно влияние въ живота си, ако иска.

Съзиждане характеръ.

Нека не направимъ някоя погрѣшка тукъ. Голѣма разлика прави това на какво строимъ. Господъ ни казва за двама овчари, които завели стадата си при воднитъ утоки и потърсили сгоднo мѣсто да построятъ колибитъ си. Едина избралъ едно мѣсто по край рѣката, дѣто трѣвата била зелена и леснодостъпна. Другиѣтъ по-благоразуменъ прѣдпочелъ една лавица на канарата. Всѣка кривачка плѣва за покриванне-то ѣ трѣбвало да се носи по една трудна пѣтека, мѣчно било при това, да прибира овцитъ си тамъ вечеръ. Но когато настанало бурното врѣме, дѣждоветъ навалѣли, рѣкитъ приишли и вѣтроветъ повѣяли и нападнали на онази кѣща, но тя не паднала. Той стоялъ на вратата си и видѣлъ потокътъ, като се втурналъ на долу въ долината; съ безкрайно по суетно съжаление видѣлъ го, като помелъ кѣщата на съсъда му къмъ съвършено разорение. О, да, много важи на какво строи човекътъ.

Основанието е вече положено за насъ. „Друго основание никой не може да положи освѣнъ положеното, което е Исусъ Христосъ“, Вѣчната Канара.

И какво значи да зидаме на Христа? То не е само да приемемъ Неговитъ учения съ умътъ си. Учениѣтъ Гроций, който училъ богословие прѣзъ всичкитъ си животъ, скѣрбилъ къмъ крайтъ на живота си, че истината не об-ладала силно сърдцето му. То не е да приемемъ Христа сентиментално. Да бжде човекътъ Христианинъ е съвсѣмъ друго отколкото просто да се въсхищава за Христа или да пѣе, „Блаженно да е името на нашиѣ славенъ Спасъ“. Нито е да се запишемъ въ церковнитъ списѣци, защото има множества, които въ последниѣтъ день ще хлопатъ, и ще кажѣтъ, „Господи, Господи, отвори ни, ний сме испжждани бѣсове въ Твое име, и въ Твое име сме стрували чудни дѣла;“ но Той ще нмъ рече, „не ви познавамъ, махнѣте се отъ мене, виѣ които струвате беззакони“.

Да приемемъ Исуса Христа значи да Го приемемъ по такѣвъ начинъ, щото живота ни да се смѣсе съ Неговѣтъ, и ний да можемъ да кажемъ. „Сраспѣхъ се съ Христа, и сега живѣя, но не азъ, а Христосъ живѣе въ мене“.

То значи да Го приемемъ съ такова всеоб-грѣщающе съизволение, щото Неговата воля да бжде наша воля, Неговото дѣло наше дѣло, Неговитъ люди наши люди, Неговѣтъ начинъ

на живѣяние наше правило за дѣйствиуване, Неговата Библия нашъ съвѣтникъ, най-малкото Негово щение, нашъ законъ, Самъ Той нашъ пѣрвъ, последенъ, срѣденъ и все во все.

Що прави святата сила.

Когато Англия бѣше религиозно мъртва, социално гнила и се въртеше надъ политическата пропастъ, Богъ въздигнѣ Веслеевцитъ, които да почнѣтъ едно силно движение за святостъ. Това движение не само избави хиляди души отъ погибель, но то бѣше сольта, която избави Англия като народъ. Когато Волтеръ свѣяше съ-мето на безвѣрнето въ Франция, което даде плодѣтъ си въ Царуваннето на Террора, и разораваше Европа съ гюллета и изпълняваше браздитъ съ крѣвъ, Иоаннъ Уеслей съвсѣе съ-мената на святостѣта въ Англия, които спасихъ родната му земя отъ террорѣтъ, който царува-ше въ Франция, и отъ кѣрвавинѣтъ дѣждъ, който вальше другадъ изъ Европа, и приготви една войска войнѣци, които се бояхъ отъ Бога, за да се срѣщнатъ съ скептицитъ Французи на Ватерлу а да спечелятъ една побѣда, която каза на цѣла Европа, толкова врѣме тласкана отъ бурата на войната: „Миръ, тишина“.

Сжѣтата вѣчна истина, която избави Англия, може да избави и всякъ другъ народъ. Нска всѣкой проповѣдникъ въ всѣка църква да се сгремѣ къмъ святостѣта, която очистиува отъ растлѣ-нието. Нѣка всякъ амвонъ да възвѣсти чрѣзъ освятени священнослужители пѣлно спасение отъ всѣкъ грѣхъ, дѣйствителенъ и пѣрвороденъ, и ний не ще имаме отъ що да се боимъ. Уче-нието за святостѣта ще испрати свѣтлина прѣзъ всичкитъ мрачни суевѣрия които измѣчватъ хи-ляди души. Учението за святостѣта, ще свали Царя Алкохола отъ прѣстола му и ще събори самитъ му основания. Учението за святостъ би очистило църквата, и би ѣж изпълнило съ сж-щата сила, която дойде въ деньтъ на Петдесѣт-ницата, и такава църква би спомогнала за прав-ственното и религиозно въздиганне на народа.

Има нѣкои, чѣто голѣмо удоволствие виж-да се да е да казватъ нѣкоя приказка съ мрѣени изречения или да употрѣбаватъ всѣкакви непри-лични думи. Исусъ каза: „Отъ изобилнето на сърдцето говорѣтъ устата.“ Какѣвъ источникъ на растлѣние трѣбва да бждѣтъ тѣхнитъ сърдца.

Търпеливостъ, Щастие.

Ний считаме честити тѣзи, които търпѣтъ, защото само по този начинъ тѣ печелѣтъ, и това, що тѣ печелѣтъ, награждава за трудѣтъ. Никаква скѣрбъ по настоящемъ не се вижда радостна, но печална, Бойтъ, ако и да закоравява, не е гонимата цѣль; цѣльта е мирѣтъ отатѣкъ. Нашиятъ велики генерали не върватъ, че най-големото имъ блаженство е въسخищението на борбата, но тишината на побѣдата. Тѣй и апостолѣтъ не е гледалъ на Иова въ търпението му като емблема на щастieto, но въ наградата на онова търпение. Господъ не имъ се прѣдстави като подбудителна сила къмъ тѣхното постоянство, но славата Господня е била прѣдмѣтътъ, който онази цѣль е имала прѣдъ видъ. Тамъ, прочее, обърнете очитѣ си. Ний считаме честити тѣзи, които търпѣтъ, защото тѣ по този начинъ постигатъ цѣльта; тѣ придобиватъ наградата; тѣ влизатъ въ това, за което сж се мъжественно подвизавали. Тѣ сж участници въ небесната награда.

Каква е онази награда, кой може да каже? Тукъ ний се спираме. Оная книга на видѣнието е запечатана. Никой не може да разгѣне книгата и да отвори печатитѣ ѝ. Никой, колкото ясно и да е духовното му видѣние, колкото силна върата му, не може да разреде тази завѣса. При все това намъ се казва да считаме честити тѣзи, които търпѣтъ, защото голѣма е на небеса тѣхната заплата. Това е всичко, но това е доволно. То включаваше всичко. То включаваше покой за утруденото тѣло, покой за още по-утрудената душа, вѣчна любовъ, неисканъ миръ, всички вънкашнѣ, всички вътрешни сладости, всички скромни, всички възвисени удоволствия, душевни въسخищения, прилъжно прониквающа най-високитѣ небеса на мисълта; сърдечни въسخищения, текущи въ безпрестанни течения отъ неисканана любовъ; въسخищения за чувствата въ хубави гледки по градове и села, въ мелодитѣ отъ хвала и миръ, небеснитѣ хармонии, които би създали една душа подъ ребрата на смъртѣта, въ ухания които упоиватъ съ своя изященъ пармунъ, златни чаши, пълни съ святи ухания — отъ всичко що може да пълни правитѣ ако и по-долнитѣ движения на нашето битие. И послѣ, далечъ надъ прѣдмѣтитѣ на чувството, умѣтъ, сърдцето сж тѣзи, въ които тѣ всички се съсредоточватъ — зрѣнието, знанието, любовта на Агнето Божие. Ще видѣтъ лицето Му; ще слѣдватъ Агнето, дѣто отива; ще Го хвалѣтъ деня и ноця; ще гледатъ

славата Му; ще участвуватъ въ тази слава.

Право е ималъ апостолѣтъ да счита честити тѣзи, които прѣтърпяватъ.

Утренна Домашна Молитва за въ Недѣлний День.

О Всемогущій Отче, който живѣешъ въ непристѣпна видѣлина, погледни на насъ въ лицето на блаженний Твой Синъ, който понесе грѣховетѣ ни въ тѣлото Си на дървото, и милостиво ни прими заради Иисуса Христа Спасителя Нашего.

Много голѣми сж били добринитѣ, сторени на твойтъ недостойни раби и на всички наши. О направи ни да видимъ и усѣтимъ Твоята благодѣлъ, въ всичко що си Ти далъ, и въ всичко, което си отнелъ отъ насъ. Ний Те хвалимъ за дѣто ни си създалъ и съхранилъ, и за всичкитѣ благословения на този животъ, а особено за благодѣлата на нашето Християнско призвание въ Христа Иисуса, за дълготърпеливата Ти милость и прощение, за познанието на Твоята истина и за блаженната надежда на вѣчнѣй животъ. Благодаримъ Ти за Твоя святъ день, за святата Ти Церква, за святото Ти Слово, за молитвенний домъ, и за общението на святиитѣ, и молимъ Ти се всичкитѣ благодатни ерѣдства този день да послужатъ за нашето духовно добро. О Господи, излѣй благословението си на Сионъ. Аминъ.

Нѣма нищо по-осѣдително отъ старанието да покрѣсишъ явниитѣ си недостатѣкъ въ поведението, като правнишъ религиознитѣ си претенции малко по-високи или малко по-громки.

Върата вижда свѣтове, които не сж отворени на друго око. Добръ се е казало: „Духъ Святѣй може да тури око на върта въ душата, и така да направи Божиитѣ нѣща явни ней, както направи на Вѣтхо-завѣтнитѣ святии, които видѣхъ далечни нѣща.“

Ний трѣбва да прилагаме Евангелието въ живота, като употребяваме правственитѣ му начала (принципи). На Християнитѣ не имъ липсватъ добро чувство и подбуждение къмъ работа; но тѣмъ липсва това, дѣто тѣ не извършватъ въ живота това, което Духѣтъ извършва въ тѣхнитѣ сърдца.

Великѣйтъ мотивъ на Християнския животъ е да вършемъ работата или длѣжността заради Христа, или за това, що Той е извършилъ за насъ.

За Младитъ.

Запалени Прерии.

Западната централна част на Съединенитъ Държави въ Америка състои отъ широки прерии 600 мили на ширъ и толкова на дължъ и само по край рѣкитъ на тѣзи прерии растятъ дрѣвеса, и то нарѣдко. Въ разстояние на много километри тѣзи прерии (полевни) както се наричатъ, се простиратъ съсъ вълнообразна повърхностъ, и прѣ-

ид да дойдатъ прѣселенци, не представляваха никакъв изгледъ освѣнъ трѣва и диви цвѣти. Единичкитъ имъ жилищъ бѣха Индийци, биволи, сърни, диви конѣ, и други по дребни животни.

Не е имало много дѣждъ, и сесенно врѣме житата сж ставали много сухи. По нѣкогажъ небръзливъ нѣкой ловецъ или напустнатийтъ лагеренъ огънь на нѣкои пѣтници с запалвалъ прерията, и голѣмъ пожаръ с обземалъ страната на голѣми разстояния. При силни вѣтрове тѣзи огньове сж ставали страшенъ неприятель на дивитъ животни щото единичкото убѣжище за тѣхъ сж били рѣкитъ, и тѣ сж бивали на раздалечъ.

Когато голѣмъ огънь е свирепѣялъ по прерията, сърни, вълци, диви конѣ, биволи и Индийци на конѣтъ си сж бѣгали прѣдъ него за живота си, често и по единъ размѣсенъ начинъ. Всяко растение прѣдъ огъньтъ е било

бързо погълнато отъ пламъцитъ. Раненитъ поселенци сж ся страхували отъ огъньтъ на прериятъ както отъ вълци и Индийци, и често кжщитъ имъ и нивята имъ сж били опропаствани и често даже челоуѣци сж били изгубвани.

Тѣхний начинъ за зашитавање с билъ да изораватъ една частъ земя около зданията си и по нѣкогажъ около цѣлийтъ чефликъ, только на широко, щото огъньтъ да не може да го прѣскоче. Но по нѣкога огъньтъ ги е изненадалъ непригтовени.

Ако нѣкой пѣтникъ се настигне отъ огънь, той скоро запалва другъ и тогава той тича на изгорената вече земя и избавя себе си. Той не направя никаква вреда, защото първийтъ огънь, както и да е, щѣше да гори.

Тѣзи пожари сега ставатъ по рѣдко, защото голѣмитъ прерии сега ся обработуватъ като чифлици отъ трудолюбиви прѣселенци.

Единъ благороденъ мжжъ.

Тома Боровъ, коларътъ, бѣше много благороденъ, богобоязливъ, истиненъ, несебелюбивъ челоуѣкъ. Никога не ще забравѣжъ, що каза той, когато го помолихъ да стои при вратата на работническата църква, и когато помислихъ, че не ще рачи да стори това въ работническитъ си дрѣхы.

„Ако,“ казахъ азъ, „не обичашъ да сторишъ това, ако се срамувашъ—“.

„Да се срамувамъ!“ извика той, като се обърнѣжъ къмъ мене. „Азъ може да се срамувамъ отъ васъ, Господине. Не мислите ли, че вървамъ, както и виѣ знаете, че Исусъ Христосъ, който умрѣ за мене, бѣше безъ обляклото си на кръстѣтъ, а пѣкъ азъ — Не, не, мене ми е драго да стоѣжъ при вратата.“

Любезнийтъ, благъ мжжъ! Наистина той стоя тамъ прѣзъ седемъ зими, безъ една стотинка заплаата, все отъ любовъ, макаръ че по мое умоление черковното събрание му подари сребърненъ часовникъ.

Когато той бѣше на умирање отъ сипаница, сжщото несебелюбиво естество се яви. Когато го попитали да ми извѣстѣжъ ли, той отворишь:

„Нѣма живъ челоуѣкъ, когото азъ обичамъ като него. Знаѣжъ, че той ще дойде. Но той не трѣбва да дойде по причина на жената и дѣцата си, заради това не трѣбва да му казвате“.

Азъ не го видѣхъ въ врѣме на болестѣта му, и никога не чухъ за неговата опасностъ, освѣнъ когато бѣше вече късно. —

Сирийскитѣ Овци.

Сирийскитѣ овци сж тѣй приучени и питомни, щото тѣ слѣдватъ пазачѣтъ си съ найголъма кротость. Нощя ги заиратъ въ кошара, добръ обградена, гдѣто диви животни не можѣтъ да ги досѣгатъ, и сутринѣ овчарѣтъ ги повежда на паща. Има разни стада въ всяко село, и всякой овчарѣ ги зове по единѣ особенѣ начинѣ, когото стадото му познава. Ако тѣ ся размѣсятъ съ други, той извиква и тѣ доаждатъ при него. Ако тѣ доближатъ до нѣкоя нива, той извиква високо за да имѣ напомнимъ за присѣствието си. Тѣ познаватъ гласѣтъ му и го слѣдуватъ, но ако чужденецъ извика, тѣ ся спиратъ, издигатъ главитѣ си оплашено, и ако се повтори, тѣ ся възвиватъ и бѣгатъ, защото непознаватъ гласѣтъ на чужденецѣтъ, макаръ че той употребѣи сжщитѣ гласѣ на извикване, който овчарѣтъ употребѣва.

Овчарѣтъ пазѣ стадото отъ звѣрове, и по нѣкога той ся въоръжава и ся сражава съ тѣхъ; овчарѣтъ даже си изгубва живота. Разбойници тоже доаждатъ и по-нѣкогажъ овчарѣтъ бива убитъ въ борба съ тѣхъ.

Три нѣща Иисусъ имаше въ умѣтъ си, когато каза: „И своитѣ овци по име зове и ги извожда. И когато искара овцитѣ си вѣнѣ, ходи прѣдъ тѣхъ; и овцитѣ идатъ вслѣдъ него, защото знаятъ гласѣтъ му. А вслѣдъ чужденецъ не щѣтъ оти, но ще побѣгнатъ отъ него; защото гласѣтъ на чужденцитѣ не знаятъ.“ Иисусъ отива прѣдъ вѣщци, що Го любѣтъ за да се гриже за тѣхъ. И тия, що Го любѣтъ, трѣба да Го послѣдуватъ и Му ся молятъ да ги води. Въ Иоанна 10; 1—18 ся намѣрва хубавитѣ онзи разказъ на Господа Иисуса, въ когото Той спомънува за овцитѣ и пастирѣтъ.

Умнитѣ овчарѣ задържа всяка година найдобритѣ и найсилнитѣ овци отъ стадото си, и ако е принуденъ да продаде нѣкоя, той ще пощади слабата и поврѣдената. И като постѣпва по този начинѣ, стадото му ся подобрѣва всяка година, и става по цѣнно. Ако продава найдобритѣ и задържа найслабитѣ, стадото му става отъ по

малка стойность всяка година. Всякой трѣба да живѣе, като има прѣдъ видѣ бѣдѣщето; и овчарѣтъ не е исключение.

Единѣ „Свѣтъ“ вѣмѣ едно момче.

Въ едно отъ голѣмитѣ желѣзножѣтѣ лица сравнително младѣ момѣкъ е началникъ на голѣмо отдѣление. Когато той влѣзълъ въ служба на дружеството, той бѣмѣ новакъ и не отбѣпралъ нищо отъ работата. Дали му найпроста работа съ найдолѣж платѣ. Още на първитѣ день, когато почналъ да работи, единѣ человекъ, който работилъ въ сжщата стая шестъ години, се приближилъ при него и му далъ малко свѣтъ: „Младий приятелю, искамъ да ти пришепна на ухото нѣколко думи, които ще ти помогнатъ. Дружеството е бездушна корпорация, и гледа на работницитѣ си като на машини. Не вѣрди колко много работинѣ или колко добръ. И тѣй ти трѣба да вѣршинѣ колкото е възможно по-малко работа и да задържинѣ мѣстото си. Това е мойтѣ свѣтъ. Това е робско мѣсто, и който работи повече отъ опредѣленото вѣме или си вѣрши добръ работата, прахосва сила. Ти не дѣй прави това“.

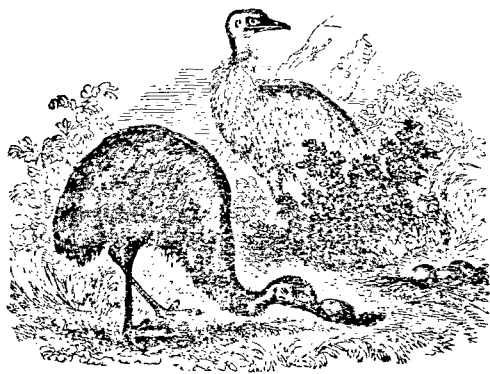
Младийтѣ момѣкъ поразмислилъ вѣрхъ този „свѣтъ“, и слѣдъ малка борба съ себе си, рѣшилъ да вѣрши най-много и най-добра работа, що може, безъ да гледа да ли приема повече заплата отъ дружеството или не. Въ крайтѣ на годината дружеството му повишило заплата, и го произвело на по-горня работа. Слѣдъ три години, той получилъ една трета повече заплата отколкото когато почналъ, и слѣдъ петъ години станалъ главенъ писаръ на отдѣлението; а человекѣтъ, който бѣ благоволилъ да му даде „свѣтъ“, работилъ подъ него съ сжщата заплата, която ималъ прѣди единадесетъ години.

Това не е измислена приказка за едно добро момченце, което умрѣло рано, но на живѣ младѣ момѣкъ, който сжществува днесъ, и е готовъ да даде „свѣтъ“ на други млади момчета, които сега влизатъ въ работа. Ето свѣтътъ: „Каквото намѣри рѣката ти да прави, нека го прави съ вѣщката си сила“.

Една майка вдовица нише: Молѣте се за неслепенното ми момче, което е далечъ отъ домашното гнѣздо, и изложено на зло. Молѣте се Богъ да го пазѣ и да го скрие въ шатѣра си.

Птицата Имю.

Птицата Имю е твърдъ голъма, по нѣкогашъ тя достига до 7 фута височина. Тя не може да се равни по бързина съ камилската птица едничкийтъ ѝ съперникъ по голъмина и тегло — при все че дългитъ ѝ крака и силнитъ ѝ бедра даватъ ѝ възможностъ такожде да тича твърдъ бързо. Птицата Имю се намира въ Нова Холландия, и се храни съ всякакви растения; за-

ради това хората не се боѣтъ отъ нея, а тя имъ достави прѣвѣсходно забавление. Г-нъ Кжнпингамъ дава интересно описание за Новий Южний Уейлсъ, и описва, какъ кучетата се страхуватъ да нападнатъ птицата Имю поради една миризма свойственна ней, и тѣй сжщо и отъ единъ опасенъ навикъ да рита и да поврежда онѣзи кучета, които не сж били добръ обучени да се впушатъ на врата ѝ.

Нѣкои части отъ тази голъма птица, казватъ, че били много вкусни, и добро масло се добивало отъ тлѣстината ѝ.

Перата на тази птица сж повече странни, и отъ далечъ се виждатъ като косми отколкото като пера. Крилата ѝ сж толкозь малки, щото ед-вамъ се виждатъ, когато сж свити.

Папагалътъ „Полли“ и Просякътъ.

„Да, Полли е гиздава птица, и толкозь свѣтла колкото и гиздава,“ каза Леля Нова на насъ дѣцата, които се натрупахме около кафе-зтъ да гледаме съ очудвание свѣтлитъ пера на птицата. „Не ви ли сѣмъ казвала,“ попита тя, „какъ Полли ми стори една добрина, като оплаши единъ просякъ и го накара да избѣга“.

„Не, Лелію,“ ний всинца извикахме, и се събрахме около ѝ, като не искахме да испус-немъ нито една дума отъ приказката.

„Добръ, дѣца“, почна тя, „вий знаете че Чичо Даниилъ бѣше живѣлъ съ мене нѣколко

години. Понеже е старъ и слабъ, той стои въ общата стая, и чете или спи повечето врѣме. Когато ми дотрѣбва, азъ отивамъ до вратата и викамъ на високо, защото той май не чува: „Чичо Данииле, Чичо Данииле, викатъ те“. Полли бѣше чулъ тѣзи думи толкова пѣти, щото може да ги повтаря ясно като мене, и кога-то има нѣщо необпковенно, той вика, „Чичо Данииле, Чичо Данииле, викатъ те“, по азъ ни-какъ не си помислювахъ, че тойзи навикъ на Полли, ще ми принесе нѣкоя полза.

„Една заранъ миналото лѣто азъ бѣхъ сама въ кжщи, и когато растребвахъ масата слѣдъ закуска, чухъ силно почукване на заднитъ вра-та. Азъ ѣх отворихъ, и прѣдъ мене се исправи най-мръснийтъ и най-грознийтъ просякъ, що сѣмъ виждала нѣкога: Той мѣ поиска нѣщо за ѣденіе, и прѣди да имамъ врѣме да му отговорѣхъ, той ме бутна настрана, и мина та сѣдна на единъ столъ до масата.“

„Азъ никога не отказвамъ да нахранѣхъ гла-денъ чловѣкъ, заради туй азъ изнесохъ отъ килера каквото имаше за ѣденіе, и го сложихъ на масата. Той поизгледа масата съ прѣзрѣние и поиска нѣщо по-добро.“

„Страхъ ме бѣше да слѣзж въ подницата, като мисляхъ, че или ще дойде подиръ ми, или ще обере кжщата въ мое отсѣствие, заради туй му казахъ, че това е най-доброто, що мо-жахъ да му сторѣхъ.“

„Той удари силно на масата съ ржката си съ една гнѣвна псувня, и поиска добра топла за-куска.“

„Азъ се много уплашихъ и бѣхъ рѣшила да се затекж при съсѣдитъ за помощъ, когато Полли, смутенъ отъ неприличното говореніе на просякътъ, ми дойде на помощъ, като извика „Чичо Данииле, Чичо Данииле, викатъ те“.

Една отворена врата закриваше кафе-зтъ отъ просякътъ, и той хвърли стреснатъ погледъ, отъ дѣто идѣше гласътъ, като си мисляше, не-сѣмънѣнно, че това е гласътъ на нѣкое дѣте, което викаше на нѣкой чловѣкъ да ми помогне.

„Страхътъ ми исчезна, когато се махнж просякътъ, и азъ се много смѣхъ за бѣгството му. Никой не се е промѣнявалъ по-бързо отъ страшенъ безобразникъ въ голъмъ страхливецъ, отколкото този просякъ, когато чу думитъ на Полли.“

„Азъ дадохъ на Полли по-много храна на обѣдъ, и азъ ще му бѣдж всякога признателна, за дѣто ме избави отъ неприятно, ако не и опас-но положение“.

Всемирната Църква.

Презвитериянската Църква на Съверо-Американските Държави има мисионерска работа въ Сиямъ. По настоящемъ има тамъ около 15 църкви съ около 2000 църковни членове.

Пръвъ настоящата 1893 година повече отъ 30 пастири Лютерани сж били щрафирани, затворени въ тъмница или испждени за дѣто сж приели на тайнствата на Протестанското богослужение лица принадлежащи на Православната Църква.

Въ Иерусалимъ се е положилъ първийтъ камѣкъ на една Германска Евангелска Църква. Германското Правителство искало да се извършѣтъ тържественни обряди по този случай. Щѣли да присѣтствуватъ на тържествата Князь Мейнингенскій, и Германската ескадра била вече на Яфѣ. Но Турското Правителство като не погледнало съ добро око на тѣзи приготовления, не станало нищо.

Протестантскитѣ синоди Халлски и Вайкерсхеймски (Германия), сж се отнесли, по причина на нѣкои опасности, на имперскій върховенъ съвѣтъ за да не допуснатъ, щото епископски права де се упражняватъ отъ Католическитѣ клонъ на Кралската Фамилия, която скоро ще възлѣзе на Вюртембергскій прѣстолъ.

Южно Американската Методистка Епископална Конференция се е въздигнала на редѣтъ на Годишна Конференция. Тази конференция състои сега отъ 37 членове, и слѣдующитѣ републики се прѣдставляватъ въ нея: Аржентинската, Бразилската, Урагвайската, Чилийската Парагвайската и Перувианската. Методистката, Епископална Църква има тамъ много широко поле за работа прѣдъ себе си, призована що е отъ Бога да просвѣти чрѣзъ евангелието Южно-Американския идолопоклонски материкъ, униженъ отъ папството, и който е билъ до скоро почти затворенъ на Евангелието.

Отворила се е наскоро въ Римъ Улица Монсерато, отъ *Противо Масонското Дружество*, учредено не-отдавна въ рѣчения градъ, Библиотеката „Леонъ XIII“ която ще раздава даромъ книги за прочитанне.

Палестина сѣ слѣдва да се разбужда. Слѣдъ желѣзнопѣжната линия Яфѣ Иерусалимъ, сега се говори за единъ проектъ за направата на Яфѣанското пристанище, за което прѣговори се вече водѣтъ съ Високата Порто. Постройката на желѣзнопѣжната линия Акръ-Дамаскъ напредва, и може да се прѣдскаже, че слѣдъ нѣколко години ще има желѣзнопѣжни линии покрай Иорданската долина и Галилейското Море.

Туземцитѣ на Самоанскитѣ острови освѣтъ всичко що сж сторили за поддържанieto на собственитѣ си църкви, испратили миналата година 9,000 доллара (45,000 лена) на Миссионерскитѣ Комитетъ въ Лондонъ, за да се пѣждивѣтъ за распространение на Евангелието въ азиатски страни, дѣто нѣма още миссионери.

Посрѣдъ политическия хаосъ, който сжществува за сега въ Бразилія, Евангелието сѣ си проправя и тамъ пѣтъ. Тукъ тамъ се основаватъ евангелически църкви, и успѣхътъ е забѣлжителенъ. Достойни за споменуване сж евангелическитѣ периодически списания, които се издаватъ въ тази страна. Ето имената имъ: *Християнскій Вѣститель*, *Християнскій Гласователъ*, *Вѣстовѣститель*, *Християнскій Бразилианскій Защитникъ*, *Знамето*, *Християнското Знаме*, *Зорница* за дѣца.

Въ своитѣ проповѣднически трудове въ Съверо-Американскитѣ Държави, Господа *Муди* и *Сянки*, двамата знаменити проповѣдници, сж получили повече отъ 5 милиона лева, плодъ отъ продажбата на многочисленни издания на тѣхнитѣ сборници отъ священии пѣсни, подъ заглавие: *Sacred Songs and Solos* (*Священни Пѣсни и Сола*), които сж се продали съ милиони екземпляри. Тази сума, разбира се, ще се употреби за проповѣждане на Евангелието.

На 5-й т. м. (н. с.) се свикало въ залата на Бурсата въ Римъ общо събрание за одобряване устава на *Общонародната Лига*. (Съюзъ) за водяне борба за въ полза на почиванне въ Недѣлний день. Присѣтствували на събранieto прѣдставители отъ разнитѣ Евангелски Дружества въ Римъ; но по причина на малкото число присѣтствующи, засѣданieto се отложило за другъ день, който има да се опредѣли.

Наука и Механика.

Ако върваме статистиката, всичкото земледелие по святът доставя работа за 280,000,000 човеци, и представлява вложен капитал от 1,120,000,080,000 лева. Годишното произведение струва повече от 100,000,000,000 лева. Пръсмътва се че цивилизованият народи плащат годишно за храна 67,500,000,000 лева.

Паддингтонъ, единъ Лондонски окръгъ, който съдържа 100,000 жители, изгаря 30,000 тона нечистотии всяка година въ пещи, които доставляват доволно сила за осветляване всичкитъ Паддингтонски улици, и намалява коштуването за електрическо осветление за всичкитъ домакинни въ окръгътъ. Отъ опитъ намърили, че три тона нечистотии са равни съ около три тона каменни въглища, употребяеми за правяне пара, тъй щото нечистотията на окръгътъ се равнява съ 10,000 тона каменни въглища годишно за службата на електрическо осветление.

Резултатитъ отъ шестмѣсечно наблюдение на планетата Марсъ се довели Г-на Исахерле отъ Микската обсерватория, до заключението — противно на общеприетитъ възгледи — че мрачните части на дискътъ представляватъ земя, а светлитъ вода. Това се подкрѣпя отъ наблюдения въ Сан-Францисканскій Заливъ отъ Гората Хамилтонъ, въ който заливътъ се види осветлътъ отъ близолѣжащата долина и отъ планинитъ на сѣщото разстояние. Споредъ тази хипотеза „каналитъ“ биха съответствували на планински хълмове почти съвършено потопени въ вода, а удвоенето имъ може да представлява паралелни хълмове, за които нашата земя дава примѣри.

Върва се, че походътъ къмъ Сѣверний полюсъ подъ Д-ра Нансена, за който сме вече споменѣли въ нашето списание, ще сполучи, и че прѣпятствията за достигане Сѣверний полюсъ сж по-малко отколкото сж били за по-прѣдшнии походи. Норвежски китоловски кораби, които сж се върнали въ Хаммерфестъ, извѣстятъ, че Нансенова походъ влизалъ въ Каранското море, когато тѣ били тамъ. Това било въ послѣдний м. Августъ, и китоловскитъ кораби можли тогазъ да плуватъ свободно въ сѣвернитъ страни около островитъ на Нова Зембла къмъ сѣвероистокъ, истокъ и западъ. Китоловскитъ кораби прибавятъ, че на едно пространство отъ око-

ло деветъ до десетъ часа нѣмало никакъ ледъ, и при това тѣ можали да сѣдѣтъ отъ вълнитъ, че морето било съвсѣмъ ясно още по на сѣверъ. Заради това тѣ вървали че по всяка вѣроятностъ Франкъ е миналъ Каранското Море нѣколко дѣни, слѣдъ като трѣгналъ отъ Югорнскій Проливъ, и че никой полярень походъ нѣмалъ такива хубави шансове за успѣхъ, както този.

Още на 30-й Септемврий китоловски кораби били на сѣверна широчина 77:15 и не срѣщали ледъ; и единъ корабъ плувалъ близу до сѣвероисточната суша на Спидбергенъ, дѣто имало твърдъ малко ледъ. Самъ Д-ръ Нансенъ въ едно писмо до единъ приятель съ дата Августъ 3-й, казва: „Утрѣ ний трѣгваме къмъ западъ. Наистина се види, като че вѣтроветъ ни благоприятствуватъ, понеже намираме широко отворени порти, защото тукъ въе много хубавъ юженъ вѣтръ, който трѣбва да тласне ледѣтъ далечъ къмъ сѣверъ въ Каранското море“.

Четемъ въ Французскій вѣстникъ Gaulois слѣдующето:

„Искате ли да живѣете много години? То е много проста работа.

„Единъ докторъ, който умрѣлъ на 107 годишна възраст, открилъ прѣдъ смъртъта си тайната на дългия си животъ. За постигане на тази цѣль се изисква само да се туря леглото отъ сѣверъ къмъ югъ, въ посоката на голѣмитъ магнетически токове на земния шаръ.

„Забѣлжило се е, дѣйствиелно, че силата на електрическия токъ е по-голѣма на посока къмъ сѣверъ нощемъ отколкото денемъ. Като се зематъ прѣдъ видъ благоприятнитъ дѣйстви на токътъ, толкозъ често опитани, очевидно е, че като се обърне главата къмъ сѣверъ, или по-добрь малко къмъ истокъ, въ самата сила на електрическия токъ, човекъ се намира въ най-добри условия за да се наслаждава на съвършенъ покой.

Влиянието на магнетически токъ врѣхъ човѣческото тѣло се е констатирало отдавна, и въ 1765 год. Докторъ Кларикъ отъ Гетингенъ, цѣрѣлъ жбоболнето, като обръщалъ къмъ сѣверъ лицето на страждущитъ, врѣхъ когото опериралъ и като допиралъ болнитъ жбъ съ южний полюсъ на една магнетическа игла“.

Ако за достигане до голѣма старостъ се изисква само да лѣжи човекъ отъ сѣверъ къмъ югъ, то си струва да промѣни човекъ положението на леглото си. (Но на всичко това мнозина ще турѣтъ въпросителна. Бѣл. на Редакцията).

Разни Новини.

Наскоро се продаде въ Нью-Йоркъ единъ екземпляръ отъ Библията, печатана отъ Гуттенберга въ 1455 год. Кръжлата сума отъ 74,000 лева се заплатила за този екземпляръ.

Въ рапортътъ на Г-на Дюпюи по Француския бюджетъ за Народното Просвѣщение се види, че числото на ученицитъ въ Католическитъ церковни училища за сръдно образование е почти застойчиво, то естъ, 74,223 въ 1890—91 год. и 74,058 въ 1891—92 год.; отъ тѣзи 23,359 сж били въ семинарии.

Относително учителскиятъ персоналъ на първоначалнитъ Французски училища рапорта на Г-на Дюпюи ни казва, че той се състои отъ 62,500 учители и 42,500 учителки, отъ които 10,254 принадлежащи на религиозни конгрегации.

Нищо ново подъ слънцето. Първата стачка за която ни говори историята станала въ Римъ въ 309 год. прѣди Християнската ера. Музикантитъ, тръбачитъ и свирачитъ (съ широки свирки) били тогазъ необходими по празниците и по религиознитъ и официални церемонии. Тъ даже имали, отъ отдавнашно време, право да участвуватъ въ давания отъ града банкетъ въ честъ на Юпитера Капитолинскій.

Въ 309 год. прѣди Христа едилитъ (градоначалницитъ) отказали да приематъ музикантитъ на банкета. Последнитъ обидени напуснали града и се оттеглили всички въ Тиволи.

Жрецитъ и набожнитъ люди се намърпи скоро въ голѣмо затруднение, защото религиознитъ празници не можели да се извършватъ безъ музика. Музикантитъ постоянноствували и едилитъ трѣбвало да отетжпжтъ. Пратили въ Тиволи двама депутати, натоварени по всеки начинъ да ги доведжтъ пакъ назадъ въ Римъ.

Черпението съ Сицилийско вино било изобилно, и развеселенитъ музиканти приели предложенитъ тѣмъ условия, отъ които най-първото било приеманнето имъ на официалниятъ банкетъ.

Въ Римъ искатъ да държжтъ антиклерикаленъ конгресъ и отъ нѣколко време зематъ дѣятелно нуждитъ распорѣждания.

Въ Недѣля на 12-й т. м. (н. с.) се държало за тази цѣль събрание въ залата на Дру-

жеството Джордано Бруно. Присѣтствували прѣдставители отъ 36 дружества, между които онова на Военното Братство Умберто I, и на всегда напѣдуващата Савоя. Следъ дълго разискване одобрилъ се слѣдующия дневенъ редъ:

„Сѣбранието отъ прѣдставители на либерални дружества въ Римъ и провинцията като одобрява рѣшението на прѣдидни събрания, подкрѣпя предложението да се държи антиклерикаленъ конгресъ, и за да може този конгресъ да бжде тържественно и пълно заявление, рѣшава предлагаемий конгресъ да бжде международенъ и да се държи въ Римъ въ 1895 год. на 25-тата годишнина на паданнето на свѣтската власть на папата.

Приврѣмнената коммисия е била натоварена да влѣзе въ споразумѣние съ други дружества за да приготви списъкътъ на имената за изпълнителната коммисия.

Сега се изпълватъ 60 години отъ какъ се изнамърилъ кибритътъ.

Германскійтъ студентъ Т. Ф. Каммереръ въ 1833 год. като билъ затворенъ въ Хохен-Асцергската крѣпостъ за политическо прѣстѣпление, употребявалъ врѣмето си въ химически издирвания, и тѣй изнамърилъ този толкова полезенъ артикулъ. Тогазъ не сжществували патенти за изобрѣтения, нито закони за покровителствуването имъ, и заради това, когато билъ освободенъ и почналъ да продава своитъ кибрити, такъвъ конкуренция му направили други търговци, щото той изгубилъ всичкото си бащино наслѣдство, и даже и умътъ си. Нещастниятъ изобрѣтателъ умрѣлъ сиромахъ и лудъ въ 1837 год. въ Лудвигзбургската лудница.

Като си напомнимъ за този изобрѣтателъ, имаме всица голѣми причини да му бждемъ признателни за неговото толкова полезно изобрѣтение.

Единъ корабъ, който наскоро се завърналъ, въ Сан-Франциско отъ прѣнасяние храна на корабитъ заняти въ китоловство въ Сѣверниятъ Океанъ, на сѣверъ отъ Аляска, разказва, че единъ корабъ намърилъ отворена вода при устието на рѣката Макензи, и жъ слѣдвалъ къмъ сѣверна посока, додѣто стигналъ една точка погоръ отъ 84 градуса, или по-далечъ на сѣверъ отколкото стигналъ Грилевия походъ. Интересно ще бжде да се узнае да ли може да се провери този рапортъ.

Домакинство.

Двѣ части аммония и една частъ терпентинъ правятъ смѣсъ, която умекотява ветха боя, тъй щото да може лесно да се петърже.

Шевове за украшения трѣбва да се сидеросватъ отъ опаката страна. Трѣбва да се турятъ на дебела бѣла фланела, покрита съ чистъ бѣлъ памукъ, и да се притиснатъ, догдѣто изсехнатъ хубаво.

Ако се излѣе мастило на килимъ или вълнена бохча, турѣте веднага дебелъ пластъ проста солъ. Когато тази солъ е попила всичкото по възможности мастило, петържете ѝ и турѣте още. Следвайте това, догдѣто мастилото се очисти.

За чистение бѣла копринена тантела, прострѣте бѣла хартия съ калцинирана (испечена) магнезия, сложѣте тантелата на нея, покрийте ѝ съ други листъ хартия, и ѝ турѣте между страницитъ на една тѣжка книга да стои нѣколко дена. Петърсѣте послѣ прахътъ и тантелата ще бѣде бѣла и чиста.

Яйца зимно врѣме. Всичкото искусство за снасяние яйца зимно врѣме може да се искаже въ кратецъ както следва: Давайте на кокошкитъ зимъ, това което до нейгдѣ тѣ си доставятъ сами прѣзъ лѣтото. Кокошка, която ходи изъ дворищата, набавя си пѣсѣкъ въ видъ на остри кременни вещества. Трѣбва да се помни, че пѣсѣкътъ е жбитъ на кокошката, и се употребява въ гушата за смазване на храната. Кокошката яде насѣкоми отъ всякаквъ видъ и голѣми количества зелени трѣви. Тя се чисти отъ паразитни животинки, като се петърсва на суха земя. Тя изида зърната, които ѝ се хвърлятъ, и тогавъ пакъ тича да търси други нѣща. Тя е въ състояние на постоянна дѣятелностъ, като си доставя всичкитъ нуждни нѣща за правяние яйца, които тя снася по-начесто, откожкото когато тя живѣе искусственъ животъ, както е принудена да прави нѣколко мѣсеца прѣзъ годината.

Какъ да се държатъ хубави круши. Събирайте крушитъ, когато озрѣятъ; то естѣ когато стебълцето на крушата захваща да ослабва и да пуца крушата. Тѣ трѣбва да се събиратъ внимателно съ рѣжа, и никакъ да се не натър-

тватъ. Турѣте ги на една лавица да се испотѣжтъ. Следъ като се испотѣжтъ, избършѣте хубаво всяка круша и пакирайте ги внимателно въ стѣклени или прѣстени буркани. Захлупѣте ги, и тогава обвиете бурканитъ въ стари вълнени парцали. Дрѣжете ги въ суха, студена стая. Вѣстници двойно сгнати могатъ да се употрѣбаватъ вмѣсто вълнени парцали.

Бѣлосвание дървета. При все че бѣлосванието на дървета се е прѣпорѣчвало отъ нѣкои по причини, които не сѣ до тамъ основни, пакъ единъ случай се оказва на едно мѣсто въ Америка, дѣто бѣлосванието на дървета е било твърдѣ цѣнно. Замазаниитъ въ м. Май варѣ, като се измилъ, операцията се повторила въ м. Септември. Прѣди това врѣме, дървета се били повредили чрѣзъ распукуването на кората отъ кѣмъ югозападната страна, и пагубата ѝ прѣтрѣпила стотина дървета. Отъ какъ се усвоило бѣлосванието едва ли се повредило едно дърво. Распукуването на кората, причинено отъ горѣщото слѣнце по тъмнотерникавитъ дървета, се прѣдупардва отъ бѣлата мазилка. Тѣзи, които сѣ изгубили цѣнни дървета отъ такива злощастия, могатъ лесно и евтино да опитатъ този цѣрь.

За правяние добра трошия отъ зрѣли красавици, облѣйте двѣ дузини и ги нарѣжѣте като за маса, само че трѣбва да рѣжете рѣзниковѣтъ единъ палецъ дебели. Насолѣте ги добръ, и следъ три часа турѣте ги въ една цедилка да се исцѣждатъ. Следъ като ги туритъ въ цедилката, заливайте ги съ студена вода. Турѣте лукътъ и краставицитъ въ единъ бурканъ на пластове — единъ пластъ лукъ и единъ красавици. — Залѣйте ги съ една чаша дървено масло съ малко смѣсена мустарда (синапъ). Следъ единъ часъ налѣйте доволно студентъ оцетъ на трошията, щото да ѝ закрие. Турѣте най-послѣ карамфилчета, размѣсени съ три лѣжички черъ ниперъ. Послѣднитъ да се свѣржѣтъ въ тънко платно.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

ИЗДАВА МЕТОДИТСКАТА ЕПИСКОПАЛНА МИССИЯ, РУССЕ.

Отговорникъ: СПАСЪ ДИМИТРОВЪ.

Руссе, скоро-печатница на СТ. ИВ. РОГЛЕВЪ.